

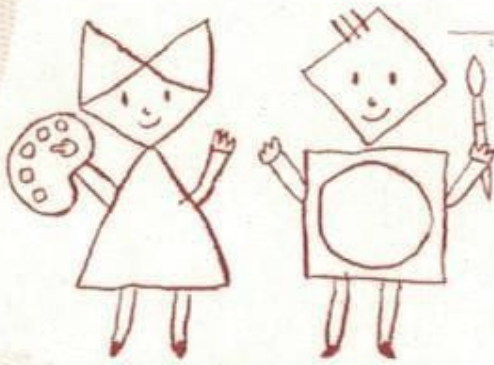
אדמה Earth أرض

מסוכות הצבר פרויקט משותף של ישראל רבנוביץ לילדים יהודים וערבים
مشاريع المصحات مشتركة للأطفال يهود وعرب أعدته يسمرا انيل رالفينو فليش
"Cactus Hedges" a project with Jewish & Arab children by Israel Rabinovitz

אנאל

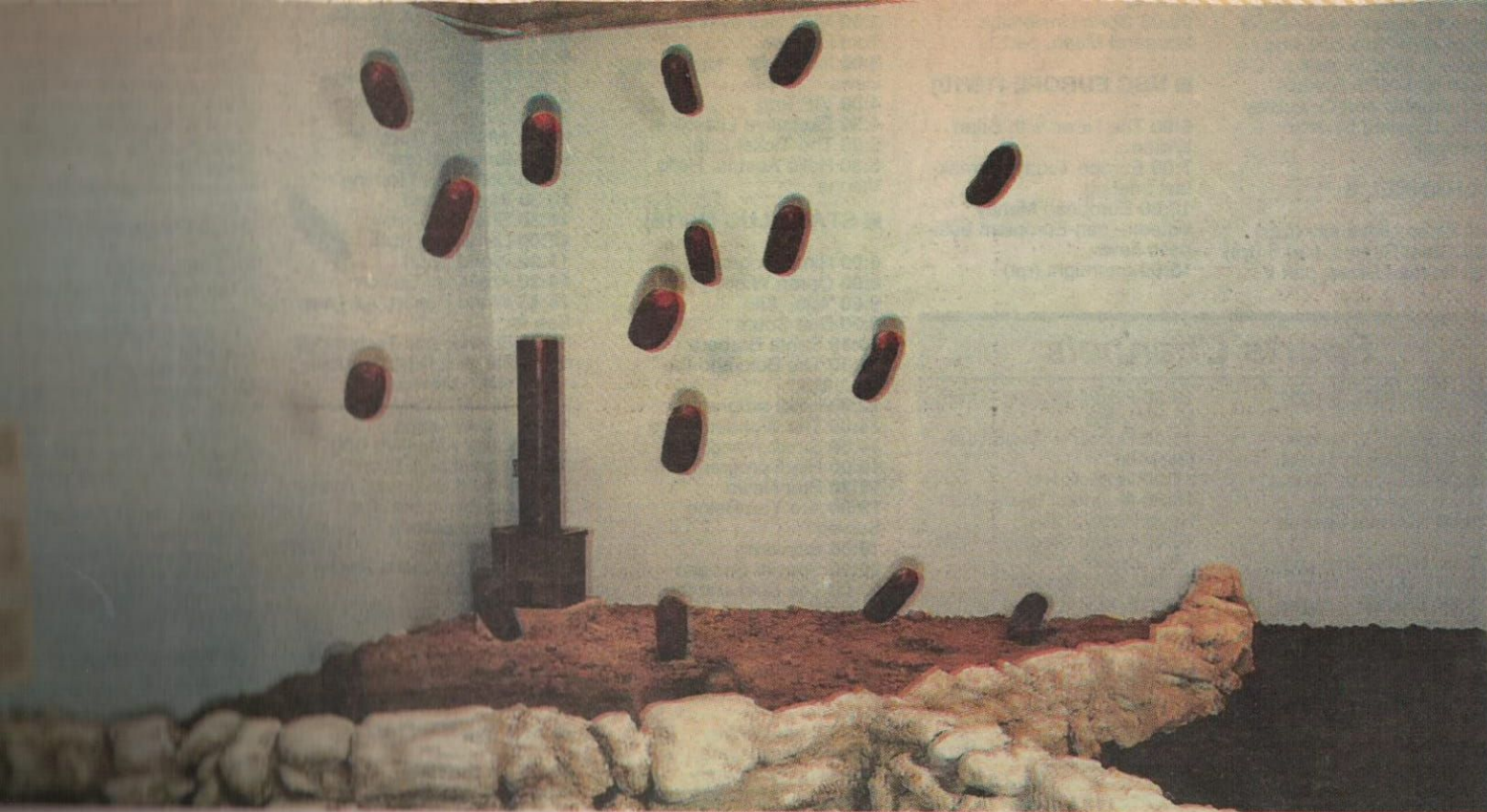
כצאנפ

אגף הנוער ע"ש רות
متحف اسرائيل، اورشليم القدس
The Ruth Youth Wing

מוזיאון ישראל, ירושלים
متحف اسرائيل، اورشليم القدس
the israel museum, jerusalem

THE JERUSALEM POST
MARCH 27 1998

*Israela Hargil: 'Rain, Earth and Bread,'
installation (Youth Wing, Israel Museum)*

Meir Ronnen

Kids saw through the pretend adobe house at once. It wasn't anything like the real thing. Nor did they get the point of an adjoining installation by **Israela Hargil** which has a silver iodide burning stove and chimney (once issued to gullible Israeli farmers in an attempt to help clouds give up their moisture) standing on a mound of soil, above which are suspended some 15 simulated loaves of bread arising from the parched earth, with nary an ear of wheat in sight, a miracle of the loaves without the fishes.

A huge table covered with red earth that can be easily landscaped with the fingers into mountains and valleys (rather like a military TEWT sandtable, used for tactical exercises without troops) is roped off, probably for cleanliness reasons and can be used only under supervision. Thought up by soil artist **Micha Ulmann**, it is one of the best interactive ideas in the show.

In general, what fascinates kids are the wonders of nature, not arty installations. Their gasps of admiration were reserved for the fascinating variety of

בסיפורו "סולון בלודיה" שנכתב בתחילת המאה, דן תאודור הרצל בבעיה שהעסיקה את ההומניסטים שבינינו תמיד: הרעב- או הפוכו - הלחם. בסיפור נמצא הלחם לפתע בשפע לכל הודות להמצאה טכנולוגית מהפכנית- מכונה יוצרת קמח. אבל הרצל אינו רואה במן זה היורד משמים - ברכה. הוא רואה בו קללה, כי האדם לעמל יולד. הלחם, הקל להשגה, יביא עמו ניוון, עצלות והרס. אלא שכאדם וכעיתונאי החי על סף המאה העשרים לא יכל היה להתנגד לפיתוח הטכנולוגי שבא לקדם את האנושות לכן את סיפורו ממקם הרצל ביוון העתיקה ואת דעותיו הוא שם בפי "החכם באדם" סולון- וזה האחרון מציע להשמיד את מכונת הלחם ואת ממציאה.

האם גם היום היה מסיים הרצל כך את סיפורו? האם היום חמישים שנה לאחר הקמתה של מדינת ישראל, פרי חזונו, לא היה מוצא דרך לחלוקה צודקת של הלחם, דרך שלא יהיה בה ניוון ובטלה אלא תקווה להדברת הרעב מעל פני האדמה.

לחם זה כמוהו כדמי אבטלה במדינה המודרנית, כעמרה סוציאלית, כלימודים חינם....

המיצב שלי עוסק בלחם, בתקוה, שבעתיד הלא רחוק, נוכל לכוון את המיקום, הכמות ואת המועד בו יומטר הגשם על הקרקע. הלחם שלי, לחם שחור, עממי, תלוי בחוטים בלתי- נראים, בגבהים שונים, כמו המן שירד על בני ישראל במדבר. במרכז המיצב מוצב "תנור זורע עננים", אותו תנור המפיץ את יודיד- הכסף באטמוספירה ומגביר כבר היום ב-15% את כמות הגשם באיזורים מסוימים. והנה הוא מספק לנו לחם מוכן, אלא שלחם זה כאשר הוא "צומח" על הקרקע (או הריצפה) הוא מקבל כתמים מאותו "חומר רעיל" שגם מפוזר סביב התנור. האם יש ביודיד- הכסף, כמו בחומרים כימיים אחרים, סכנה וברכה כאחד?

הדברים אינם פשוטים ולא קל לבטא במיצב פיסולי את המורכבות הזו אבל לרמז אליה נוכל וגם, נוכל להרחיב את דימוי הלחם לבית, לתקווה לשלום....

ISRAELA HARGIL ישראלה הרגיל

" המוציא לחם מן הארץ "

רכיבים : רגבי אדמה , לחם - יציקת פוליסטר , תנור זורע עננים
SILVER IODIDE GENERATOR

לחם מן הארץ [שלם, שחור, "אחיד"] ומן מן השמיים - יחולק לרעבים באשר הם
האם חלום סוציאלי זה שנולד כאשר בני ישראל נדדו במדבר יתגשם אי פעם?
ב. ז. הרצל בסיפורו "סולון בלודיה" [המצורף בזה] מפקפק בכך ש"לחם הנמצא
לבני אדם בשפע ללא זיעת אפיים" יביא עמו אושר.

האם בעתיד, כאשר הטכנולוגיה להגברת הגשם תצמיח לאדם באשר הוא
לחם זול וקל להשגה, נדע לנצל את המתן הזה ביתר חכמה?
"התנור לזריעת עננים" פולט לאטמוספירה את יודיד הכסף שיש בו ברכה וקללה
כאחת. כבר היום הוא מגביר את כמות הגשם ב-15% אבל בחודרו לאדמה
וממנה למזון הצומח עליה, הוא נושא עמו רעילות.
נקוה שבעתיד - כאשר נוכל להזרים מטר למקומות יבשים בכמויות ובמועדים
הרצויים - יגברו היתרונות על הסיכונים ויהיה לנו לחם בשפע.

12.1.98 י. ה.

"אדמה" - תערוכה באגף הנוער במוזיאון ישראל 2.98.24 עד 2.99.2
מיצב : רגבי אדמה [4 x 4 מ], תנור נחושת, 16 לחמים [4 מ ומטה]